

Mange af ulandene har ikke nogen særlig forståelse for de miljöhensyn, vi her hos os lægger så stor vægt på. Her har vi en forpligtelse til at dele ud af vores viden om og vores uddannelse i, hvordan en bæredygtig produktion kan bringes til at fungere. Vi kan ikke fortænke ulandene i at ønske hurtige udbytter af jorden ved hjælp af kunstige gødningsstoffer, og jeg tror heller ikke, vi kan forhindre det, men vi kan dele ud af vores erfaringer og forskning, som der drives meget af her i Danmark, til gavn for den tredje verden.

Mætte mennesker har overskud. De 800 millioner, der lever på eller under sultegrænsen, har det ikke. Rædselshistorierne kender vi: om pigebørn, der sultes ihjel, fordi drengene skal have først i overlevelseskampen. Kvinderne i mange ulande lever den daglige overlevelseskamp. Uden rettigheder bruges de som trækdyr og lever under forhold, vi knap fatter.

FN satte sidste år på kvindekonferencen i Beijing denne realitet meget højt på dagsordenen i det slutdokument, der kom ud derfra. Det er rettigheder som arveret, ret til at eje et lille stykke jord, der kan brødføde familien, ret til kredit og selvfølgelig ret til uddannelse. Man taler i disse sammenhænge om, at fattigdommen i ulandene i disse år er blevet feminiseret. Fattigdomsudryddelse og forbedringer af kvinders rettigheder går altså hånd i hånd og er en af de mange strategier og mål, regeringen ønsker ind i slutdokumentet på topmødet.

Enhedslisten stiller i sin forespørgsel to konkrete spørgsmål om strategien for økologi og bioteknologi i fødevarerproduktionen. Det er varme emner også i Danmark, hvor landbruget i disse år har mere end almindelig opmærksomhed henvendt på økologi og på bioteknologi. Omkring økologi er det vores opfattelse, at ulandene ikke uden videre kan acceptere synspunktet om, at al fødevarerproduktion kun skal være økologisk.

Det kan vi arbejde konkret for ved gennem rådgivning og ulandsbistand at udbrede kendskabet til en bæredygtig produktion. Vi har en forpligtelse til at stille vores bedste teknologi til rådighed for ulandene, når det drejer sig om en bæredygtig landbrugsproduktion. Vi skal selvfølgelig ikke med vores bistandsmidler opfordre tredjeverdenslandene til at gentage det industrialiserede landbrugs miljødelelgelser, f.eks. forurening af grundvandet med pesticider.

Ligeledes skal vi selvfølgelig heller ikke bidrage til udvikling af monokulturer, dvs.

begrænsning af den biologiske mangfoldighed inden for landbrugsproduktionen. En sådan udvikling vil være ødelæggende for både fødevarerforsyningen og miljøet i den tredje verden. Mangfoldighed er et nøgleord, når vi taler om fødevarerikkerhed for de fremtidige generationer.

Bioteknologi kan sandsynligvis hjælpe os med at løse – eller rettere: Vi ved, at bioteknologi kan hjælpe os med at løse nogle af vores fødevarerproblemer. På den anden side er vi i Det Radikale Venstre nervøse for den risiko, der kan være forbundet med kulturens nye manipulation af naturen. Hvad betyder det for den genetiske mangfoldighed? Kan vi styre udviklingen, og hvordan sikrer vi en ordentlig mærkning, så producenter og forbrugere ved, hvad de har mellem hænderne og tænderne?

Med hensyn til dagsordenen og diskussionen om den vil jeg bare sige, at vi naturligvis støtter regeringens dagsorden. Og det undrer mig i grunden, at V og K ikke kan støtte regeringens dagsorden, for den er jo ord til andet bygget over den redegørelse, man lige har hørt fra ministeren.

Niels Højland (FP):

SF og Enhedslisten har bedt regeringen oplyse om regeringens oplæg til FAO's fødevarer-topmøde i Rom, herunder om den økologiske fødevarerproduktions samt om bioteknologiens rolle i den globale fødevarerforsyning.

For mig at se er spørgsmålet om den globale fødevarerforsyning det vigtigste. Om befolkningen globalt overhovedet får chancen for at efterspørge økologiske fødevarer, vil jeg stille mig tvivlende over for. Det altoverskyggende problem er i dag at skaffe fødevarer nok til den stærkt voksende befolkning. Jeg tænker ikke på befolkningsudviklingen i de vestlige lande, men på befolkningsseksplosionen i den tredje verden og Asien, og hvad ændrede spisevaner betyder.

På Ritzaus Bureau stod der forleden at læse: Myndighederne i Hebei-provinsen i det nordlige Kina beordrede befolkningen til at pløje 10 millioner gravhøje ned. Begundelsen er ikke et nyt ideologisk korstog som under kulturrevolutionen, men derimod helt jordnære problemer: Kina mangler landbrugsjord til at brødføde sine 1,2 milliarder indbyggere; så selv gravfreden måtte her vige.

Hertil kommer, at en stor del af befolkningen i Kina i dag har mange flere penge mellem hænderne end for 10 år siden. Derfor spiser de